

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.560/2014/6.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2014. november 3. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt ellen indult büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2014. április 25. napján kihirdetett 26.B.617/2013/40. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint.

A vádlott szabadságvesztés büntetését és a közügyektől eltiltás időtartamát egyaránt 8 (nyolc) évre súlyosítja.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

A szabadságvesztés tartamába beszámítja a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban 4000 (négyezer) Ft vádlottat terhelő bűnügyi költség merült fel.

Indokolás:

A törvényszék a rendelkező részben írt ítéletével bűnösnek mondta ki vádlottat a Btk. 160. § (1) bekezdésében meghatározott emberölés bűntettének kísérletében. Ezért őt 7 év börtönbüntetésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe való beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről és az eljárás során keletkezett bűnügyi költség viseléséről.

Elrendelte a vádlott vonatkozásában a Debreceni Járásbíróság 64.B.495/2013/2. számú ítéletével kiszabott 4 hónapi fogházbüntetés utólagos végrehajtását.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a büntetések súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést. A vádlott és védője eltérő minősítés megállapítása és a büntetés enyhítése végett élt jogorvoslattal.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.348/2014/1-I. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállás kiegészítését, a kiszabott szabadságvesztés büntetés és a közügyektől eltiltás súlyosítását indítványozta.

A másodfokú bíróság a fellebbezéseket a Be. 361. § (1) bekezdése alapján, nyilvános ülésen bírálta el.

A nyilvános ülésen az ügyész az átiratában foglaltakat fenntartotta, mind a tényállás kiegészítése, mind pedig a büntetés súlyosítása vonatkozásában.

Szintén fenntartotta a fellebbezését a védő. Kifejtette, hogy álláspontja szerint az emberölés büntettének kísérlete kétséget kizáróan nem nyert bizonyítást, csak életveszélyt okozó testi sértés állapítható meg. Kérte figyelembe venni a sértetti kezdeményezést, illetve azt, hogy a cselekmények során vádlott is súlyos sérüléseket szenvedett. Nyomatékos enyhítő körülményként indítványozta értékelni a sértetti megbocsátást. Mindezek alapján a minősítés megváltoztatását és az első fokon kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

vádlott az utolsó szó jogán tett felszólalásában hangsúlyozta, hogy azért került sor a késsel való szúrásra, mert pánikba esett attól, hogy őt fojtogatta. Halálfélelme volt, ösztönösen cselekedett, amikor kést ragadott. Két alkalommal is elájult, egyszer a általi fojtogatás hatására, utána pedig azért, mert megverte. Bűnösnek érezte magát az életveszélyt okozó testi sértés büntettében, azonban az emberölés büntettének kísérletét nem ismeri el. Ő is kérte a minősítés megváltoztatását és a büntetés enyhítését.

A bejelentett perorvoslatok folytán az ítéletábrá az elsőfokú bíróság ítéletét, és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírálta. A felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást igen nagy alapossággal, részletesen, a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nagyrészt megalapozott, csak kisebb részben hiányos, a Be. 351.§ (2) bekezdés b/ pontja alapján.

A részleges megalapozatlanság azonban a másodfokú eljárásban az iratok tartalma alapján orvosolható volt. Az ítéletábrá a tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjában írt jogkörében a következők szerint egészíti ki.

„A vádlott és sértett dulakodásuk során egymás nyakát is megragadták.” (első fokú ítélet 4. oldal (1) bekezdés).

Azt a tény, hogy a vádlott és a sértett egymás nyakát szorították, az ítéletábrá a vádlott nyomozási és tárgyalási vallomása, sértett nyomozás és tárgyalás során tett vallomása, tanúvallomása és a sértett orvosi vizsgálatáról készült látlet és vélemény alapján állapította meg.

A kiegészítést követően a tényállás teljes mértékben megalapozottá vált, és a Be. 352. § (2) bekezdése alapján ítéletét a másodfokú bíróság arra alapította.

Az elsőfokú bíróság az ügy helyes eldöntése kapcsán lényeges bizonyítékokat számba vette, és azokat okszerűen, a logika szabályai szerint értékelte. Az elsőfokú bíróság bizonyíték értékelése hibátlan, az abban foglaltakkal a másodfokú bíróság egyetértett. Részletekbe menően alapos vizsgálat alá vont a vádlottnak a testi sértési cselekmény

vonatkozásában tett beismerését, és az emberölés kísérletének tekintetében tagadást tartalmazó vallomását. Azt összevetette a tanúvallomásokkal, az orvos szakértői véleménnyel, az egyéb, tárgyalás anyagává tett bizonyítási eszközök tartalmával, és mindezeket egyenként és összességében gondosan értékelve, logikai hibát nem vétve állapította meg a tényállást, amelyből megállapítható, hogy a vádlott nem volt jogos védelmi helyzetben akkor, amikor a késsel megszúrta sértettet.

Az eltérő tényállás megállapítására irányuló védelmi fellebbezés lényegében a bizonyítékok értékelésén keresztül támadja a megalapozott tényállást, mely a tényálláshoz kötöttség elvéből kifolyólag eredményre nem vezethetett (Be. 351-352. §). Kiemeli az ítéletábra, hogy a hatályos perjogi rendszerben ténybírósnak egyértelműen az elsőfokú bíróság minősül. A másodfokú bíróságnak ugyan viszonylag széleskörű revíziós lehetőségei vannak, azonban a tényállás tekintetében a reformáció szűkebb körű. A tényállás módosítására csak megalapozatlanság esetén van lehetőség. Eltérő tényállás megállapítására (a vádlott javára) szintén csak akkor van mód, ha az első fokú ítélet megalapozatlansági hibában szenved. Minden más esetben, tehát ha az okszerűen mérlegelt tényállás megalapozott, a másodfokú bíróság nem mérlegelheti át a bizonyítékokat, és nem változtathat az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényálláson.

Az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést a vádlott bűnösségére, és a cselekmények minősítése is megfelel az anyagi jognak. A 3/2013BJE. számú jogegységi határozat útmutatásai alapján, valamennyi bizonyítékot, kiemelten az orvos szakértő által adott véleményt értékelve, megalapozottan állapította meg vádlott bűnösségét emberölés bűntettében. Okszerűen zárta ki mind az életveszélyt okozó testi sértés, mind az erős felindulásban elkövetett emberölés megállapíthatóságát.

Abban is teljes mértékben egyetértett az ítéletábra a törvényszékkal, hogy az I. r. vádlott az emberölési cselekmény végrehajtásakor eshetőleges szándékkal cselekedett. A törvényszék e körben adott indokolása teljes körű, és kiegészítést nem igényel.

A törvényszék a hatályszabályok alapos vizsgálata után törvényesen döntött, amikor az elbíráláskor hatályos büntető törvényt alkalmazta.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket feltárta, azonban azokat összevetve a büntetés kiszabás egyéb elveivel, nem a súlyuknak megfelelően értékelte, és nem indokolta, hogy a Btk. 80. § (2) bekezdése alapján irányadó középértékű büntetéstől miért tért el. A középértékű a büntetési tétel alsó és felső határa összegének fele. A Btk. 160. § (1) bekezdése szerint az emberölés büntetési tétele 5 évtől 15 évig terjedő szabadságvesztés, a középérték 10 év.

Az ítéletábra egyetértett a vádhatósággal abban, hogy a törvényszék nem értékelte kellő súllyal a vádlott személyében megnyilvánuló igen magas fokú társadalomra veszélyességet. Úgy értékelte, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabottnál hosszabb tartamú szabadságvesztéssel érhetőek el a büntetés céljai. Ugyanakkor, tekintettel a cselekmény kísérleti szakban maradására, a sértett megbocsátására, valamint a vádlott részbeni ténybeli beismerő vallomására tekintettel nem tartotta indokoltnak a büntetés tartamának középértékben való megállapítását. Mindezeket figyelembe véve a vádlottal szemben

kiszabott szabadságvesztés büntetés és a közügyektől eltiltás tartamát egyaránt 8 évre súlyosította.

A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát a törvénynek megfelelően állapította meg az elsőfokú bíróság.

Törvényesen rendelte el a vádlottal szemben korábban kiszabott végrehajtásában felfüggesztett fogházbüntetés utólagos végrehajtását.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe való beszámítására, a feltételes szabadságra bocsáthatóságára, a lefoglalásra, valamint a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezések is törvényesek.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság a törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a szükséges részben megváltoztatta, míg helytálló rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdésének alkalmazásával helybenhagyta.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú elbírálásig a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időnek a főbüntetésbe való beszámítása a Btk. 92. § (1) bekezdésén alapszik.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megállapítására vonatkozó rendelkezés a Be. 381. § (1) bekezdésén alapul.

Debrecen, 2014. november 3.

Dr. Elek Balázs sk.	. Gömöri Olivér sk..	Bakó József sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 26.B.617/2013/40. számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2014. november 3.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke